

Kwekersportret van Partn. Heylen-Nettekoven

Partnership Heylen-Nettekoven

Voor dit kwekersportret reisden we naar Belgisch Limburg en wel naar Genk, de woonplaats van René Heylen. In de buurt van Genk is het goed vertoeven. In een bosrijke omgeving vinden we park 'Midden Limburg' met het domein 'Bokrijk'. Hier reist u werkelijk terug in de tijd: een verzameling van authentieke bouwwerken uit de oudheid. Afgebroken op de oorspronkelijke locaties en weer steen voor steen opgebouwd in de oorspronkelijke staat in dit ruim bemeten park. U vindt er opvoeringen van oude beroepen en natuurlijk is het er gastronomisch goed vertoeven in één van de gezellige restaurantjes en tavernes. Zo dus is dit een bezoek meer dan waard. Genk is ook trots op de plaatselijke voetbalclub, waarvan René supporter is en natuurlijk op de Limburgse tenniscoryfee Kim Clijsters. Aan de rand van Genk, op de 'Weg naar As', vinden we de statige villa van de familie Heylen. Hier woont René samen met vrouw Marleen en hun vier dochters. Zeker voor de fanatieke grasparkieten-kweker is ook hier een bezoek meer dan de moeite waard.

Het partnership

René werd geboren in 1956. Sinds 1967 kweekt hij al grasparkieten. Het was echter in 1970, dat hij voor het eerst met de Engelse standaardvogel kennis maakte. Als onderdeel van zijn opvoeding en studie behoorde het leren van de Engelse taal. Daardoor verbleef hij een tijdlang in het Zuid Engelse Torquai bij een gastgezin. Tijdens één van zijn wandelingen hoorde hij parkietengekwetter en zonder het te weten belde hij even later aan bij de prima donna van de Engelse parkietensport, Mrs. Angela Moss. Natuurlijk was dit de "place to be" en hier werden de eerste Engelse vogels aangekocht. Het was bij Mrs. Moss, dat hij Jeff Attwood leerde kennen. Jeff, een van de leading kwekers uit Engeland, leerde het vak van Mrs. Moss, waar hij als jongeman hokverzorger was. Ook van hem kocht René in 1972 en 1973 de nodige vogels. Dit was juist voor de grote diefstal, waarbij het totale bestand van Jeff werd gestolen. Studie en vogels bleek echter even geen gelukkige combinatie. René, die gelijktijdig een studie medicijnen en een studie rechten volgde, was genoodzaakt de hobby even vaarwel te zeggen, maar zoals we al gemerkt hebben, was dit slechts van tijdelijke aard.

In 1988 werd een herstart gemaakt, dit keer met vogels van Dough Saddler en James Hunt, inderdaad de voormalige F1-coureur, die tot zijn vroegtijdige dood

een fanatiek grasparkietenkweker was. Van 1990 tot 1993 werden vogels aangekocht van diverse Engelse hokken, o.a. van Robby Keeber en Stan Johnson. Hierna sloeg het noodlot echter toe: René verloor zijn complete bestand, als gevolg van intoxicatie n.a.v. een preventieve kuur tegen trichomoniasis. Oorzaak was een veel te hoge dosering op aangeven van een artikel in een grasparkietenmagazine. Zo zie je hoe een onjuiste weergave van informatie grote consequenties kan hebben. Het is dan een kwestie van diep ademhalen en opnieuw beginnen. Dit keer echter in de vorm van een partnership, samen met Rudi Nettekoven en Josef Muller, werd het partnership Heylen/Muller/Nettekoven, met als stamnummer HMN1, gevormd. Rudi Nettekoven is een oude rot in het vak en heeft bij de Deutsche Standaard Wellensittiche Verein menig succes geboekt. Sinds die tijd werden er enkel vogels aangeschaft bij Jo Mannes, uitgezonderd de lutino's van Piet Wayop en de recessief bonten, die met Jacob Plijter werden geruild. Door een hardnekkige allergie was Rudi genoodzaakt in 1999 zijn actieve rol in het partnership te beëindigen en werd ook het partnership met Josef Muller opgezegd. Als een soort stille vennoot bleef Rudi nog wel steeds bij het partnership betrokken. Dus stond René er vanaf die tijd min of meer alleen voor. Maar ook in die situatie komt vanaf dit jaar weer verandering. Rudi gaat zich weer actief bezig houden met kweken, dit keer samen met een jonge liefhebber, Torsten Moritz, die tevens wordt opgenomen in het partnership. Het partnership is hiermee weer op sterkte en de mogelijkheden van de stam kunnen weer ten volle worden benut. Het grappige is dat zo ook het oorspronkelijk stamnummer HMN weer wordt ingevuld.

Taakverdeling van het team

Door de drukke werkzaamheden van René zou het onmogelijk voor hem zijn het werk, dat hiermee gepaard gaat, allemaal zelf te doen. Behoudens de leden van het partnership, heeft hij hulp ingeroepen van inmiddels goede vrienden, die zo hun specifieke taken voor hem invullen. De taakverdeling is als volgt:

Rudi Nettekoven: het opvolgen van de bloedlijnen en de aanschaf van outcrosses.

René Heylen: het samenstellen van de kweekparen en nestinspecties.

Rik Evens: dagelijkse verzorging van de kweek.

Roger Engelen: het trainen, verzorgen en conditioneren van het showteam. Aan het showteam wordt dagelijks aandacht gegeven en hiervoor zitten de vogels die deel

Kwekersportret van Partn. Heylen-Nettekoven

uitmaken van het team bij Roger thuis. Deze werkwijze werpt zo zijn vruchten af.

Torsten Moritz: vanaf 2006 deelname in het partnership.

De huisvesting

In de riante tuin van René vinden we een ruim opgezette kweekruimte, goed verlicht en goed geventileerd. Opvallend zijn de volledig uit roestvrij staal gemaakte broedkooien, gemaakt door een dankbare patiënt. Er is een binnenvolière van bescheiden afmetingen en een ruim bemeten buitenvlucht. Ook Rudi valt het op dat de vogels steeds minder van de buitenvolière gebruik maken. In het souterrain bij Rik Evens thuis vinden we een tweede kweekruimte en een drietal vluchten. Achter in de tuin bij Rik zijn er nog een aantal buitenvolières die enkel in de zomermaanden dienst doen.

De stamopbouw

Alhoewel er door de jaren heen diverse vogels werden aangeschaft bij Mannes, zijn er twee vogels die een belangrijke stempel op de ontwikkeling van de stam hebben gedrukt. De meeste vogels stammen uit een grijsgroene cinnamon opaline pop, welke ongeveer 10 jaar geleden werd gekocht bij Mannes. Een violetfactorige spangle werd in 1999 aangeschaft en de afstammelingen hiervan vormen een tweede lijn. Natuurlijk worden er vele kleurslagen gekweekt, maar je zou kunnen zeggen, dat de twee genoemde lijnen het bindmiddel zijn in de stam. Rudi spreekt over het oude type: hiermee bedoelt hij de platte, brede koppen, met

als nadeel een weliswaar breed maar niet diep genoeg masker. De laatste jaren proberen ze hier verandering in te brengen, d.m.v. gerichte outcrosses en zo ontstaat stilaan het nieuwe type: een vogel met een dieper masker en een iets rondere kop.

De kweek

Om de kweek veilig te stellen worden er 2½ tot 3 keer zoveel poppen aangehouden dan mannen. René is van mening dat slechts op deze wijze de continuïteit van de stam gewaarborgd kan worden. Er worden dan ook jaarlijks 300 jongen gekweekt in 50 broedkooien. 2004 was een uitzondering hierop. Door hartproblemen van René moest de kweek sterk worden afgebouwd en werden er slechts een 130-tal vogels gekweekt. Opmerkelijk is dat er meerdere poppen gebruikt worden voor het onderschuiven van eieren. De jongen worden ook vaak omgelegd, zodat jongen van dezelfde leeftijd bij elkaar liggen. Nadeel is dat niet altijd met zekerheid kan worden vastgesteld wat de afstamming is.

Tot slot

Het deed me plezier het partnership eens bij elkaar te treffen. “Fachsimpelen”, zoals de Duitsers dit zeggen over een fantastische vrije tijdsbesteding is toch het mooiste wat er is en dat kun je met René en Rudy erg goed doen.

Een indruk van de kwaliteit van dit partnership vindt U op bijgaande fotopagina's, blz. 12 en 13.

Jac Cuyten

